

Ντ' Αννοσίμο : Τζοκόντα
Πιραντέλλο: Σκέψου το καλά, ζακορίνο.

Ὁ θίασος τῶν «Νέων» πού ἄρχισε τίς παραστάσεις του στό θέατρο «Κυβέλης», φανέρωσε ἀπό τήν ἀρχή πῶς ἔχει ἐπίγνωση ἐκείνου πού λέγεται «ἀνώτερη τέχνη» καί πῶς ἔχει τή διάθεση νά βαδίση σέ δρόμο σταθερό καί μετρημένο, ἔξω ἀπό τή ρουτίνα καί τὰ καθιερωμένα. Ἡ καλλιτεχνική διεύθυνση τοῦ θιάσου ἀπό τή δα' Ἑλένη Χαλκούση καί ἡ διεύθυνση τῆς Σκηνῆς ἀπό τόν κ. Κώστα Μουσοῦρη—δυσὸς ταλέντα ἀναμφισβήτητα, πού τὸ ἔνα συγκεντρώνει μόρφωση ἀρετὰ καί ψυχὴ καλλιτεχνική, καί τὸ ἄλλο θεατρικὰ χαρίσματα ἀξιόλογα καί τεχνικὴ μόρφωση στὰ ζητήματα τῆς σκηνῆς,—εἶναι δυσὸς μοχλοὶ πού μποροῦνε νά κινήσουνε καί τὸ σκληρότερο πέτρωμα, φτάνει νά τοὺς δοθῇ κάποια ὑποστήριξη ἀπὸ τὸ κοινόν, πού συνήθως ἀδιαφορεῖ σέ ὅ,τι λέγεται Τέχνη, ὑποστηρίζοντας τὰ ἀηδῆ θεάματα τοῦ Παρι-Ψυρρή καί τῆς «Σκούπας».

Στὴν «Τζοκόντα» ἔλαμψε πάλι τὸ καλλιτεχνικὸ ἀστέρι τῆς δας Ἑλ. Παπαδάκη καί στὴν κωμωδία τοῦ Πιραντέλλο ζαναχαρήκαμε τὸ λεπτό καί ψυχολογημένο παίξιμο τοῦ κ. Ὁρ. Κοτογιάννη. Ἀκόμη στὴν «Τζοκόντα» μᾶς δρόσισε τὴν ψυχὴ ἡ ἐμφάνιση τῆς δας Σαγιάνου-Σειρηνούλας, μολονότι δὲν μᾶς ἔδωσε τὸν ἀκριβῆ τύπο τῆς ὄνειροπαρομένης πού μιλάει μὲ τὰ κῆματα καί διηγίεται παραμύθια καί θρύλους (ὅπως ἡ Ποθοῦλα στὴν «Τρισέγγενη» τοῦ Παλαμᾶ) ἀλλὰ περισσότερο τὸν τύπο μᾶς χαριτωμένης τσαχπίνας, πού ἔτσι ὅμως καί πάλι γοήτεις. Ἐκεῖνο πού μᾶς ἔκανε ἐντύπωση σ'αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶταν ἡ δρασερὴ του ἐμφάνιση καί ἡ καθαρή, ὀλοκάθαρη diction του.

Ἀλλὰ καί γενικώτερα ὁ θίασος τῶν «Νέων» ἔχει καλὰ στοιχεῖα στὰ στελέχη του. Ὁ κ. Κώστας Μουσοῦρης εἶναι ἕνας πρώτης γουαμῆς δραματικός, ἐπίσης ὁ κ. Μπαρμπάτος, ὁ κ. Καρούσος καί ὁ κ. Πλούτης, πού μὲ λίγη καλὴ

θέληση καί προσοχή, θὰ εἶναι μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Τέχνης, ἀφήνοντας μερικὲς συνήθειες (τρακατροῦρες) στὴν μάντα.

Ἐλπίζουμε πῶς ὁ καλὸς αὐτὸς θίασος θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὀμοσπῆστοτε ΘΕΑΤΡΟ, ἀν κατορθώσῃ νά σταθῇ στὰ πόδια του,—πρῶτα λιγάκι ἀμφίβολο μὲ τὴ γλῆνα πού δένει τοὺς θιάσους κ' ἐφέτος.